

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. ve věci **žalobce: K.A., nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika**, t.č. bytem „X“, **zast. Mgr. Lucií Popd'akunikovou, advokátkou**, se sídlem Přerovská 502, Pardubice, **proti žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2016, č.j. OAM-717/ZA-ZA11-ZA15-2016,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) nepřípustnou, řízení o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 25 písm. i) téhož zákona zastavil a stanovil, že je státem příslušným k posouzení této žádosti Francouzská republika dle čl. 3 Nařízení EP a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „Nařízení“).

Své rozhodnutí odůvodnil tím, že je nutné ve věci aplikovat ust. čl. 12 Nařízení, jelikož byl žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného víza vydaného Francouzskou republikou dne 28. 1. 2016 v Bagdádu s platností od 28. 1. 2016 do

27. 1. 2017, počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem. V případě Francouzské republiky přitom není na místě domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům v rámci azylových řízení či k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s žadateli. Dle Nařízení, jímž je Francouzská republika vázána, je také povinna posoudit žádost žalobce objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva. Navíc již učinila akceptaci přemístění žalobce na své území a uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na území ČR pak sice žijí dvě zletilé děti žalobce, ty však nenaplnují podstatu úzkého kruhu rodiny vzhledem ke své zletilosti a žalobce na nich nikterak nepotvrdil svou závislost, kdy není evidována žádná jeho žádost o vízum nad 90 dní. Jeho vycestování pak nebrání ani skutečnost, že zde vlastní nemovitost a je účasten v právnické osobě.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) žalobu ke zdejšímu krajskému soudu, jíž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost.

V první řadě žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když ve věci aplikoval ust. čl. 12 Nařízení namísto čl. 9, podle kterého pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. V ČR přitom byla udělena mezinárodní ochrana těhotné dceři žalobce (S.K., nar. dne „X“) a pobývá zde i jeho syn (A.K.), který zde má dokonce povolen trvalý pobyt. S ohledem na věk žalobce a jeho zdravotní stav je tak namístě, aby byl nablízku své rodině, která je ochotna se o něj postarat a poskytnout mu potřebnou pomoc. Má zde navíc i potřebné zázemí – vlastní zde dům a je i spoluvlastníkem firmy. Přesun do Francouzské republiky, kde naopak žádné zázemí ani příbuzné nemá, by tak pro něj znamenal nadměrnou psychickou zátěž a mohl by se nepříznivě projevit na jeho zdravotním stavu. Do ČR přitom žalobce přiletěl narychlo vzhledem k probíhajícímu válečnému konfliktu v Iráku, kdy již sám zažil útok na svoji osobu a neměl tak možnost požádat o příslušné vízum.

Dále pak žalobce namítá, že dané rozhodnutí je čistě formalistické, nepřihlížející k zásadám, na kterých je Nařízení vystavěno a na kterých stojí celý systém udělování mezinárodní ochrany. Jejich primárním smyslem je totiž udržování rodinných vazeb, o čemž svědčí i samotná struktura kritérií pro poskytnutí azylu uvedených v Nařízení. Nadto právě Nařízení státům, které ve věci nejsou jinak příslušné, umožňuje, aby žadateli poskytly mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů, nebo z vlastního rozhodnutí z jakéhokoli důvodu. Žalovaný tak mohl žádost žalobce převzít vzhledem k jeho zázemí na území ČR, což však neučinil, tedy nezohlednil „lidskou stránku věci.“

Konečně je napadené rozhodnutí v rozporu i se samotnými zásadami správního řízení, a to zejména se zásadou upravenou v ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád /dále „s.ř.“/, (šetření práv nabytých v dobré víře a oprávněných zájmů osob) a § 2 odst. 4 s.ř. (soulad přijatého řešení s veřejným zájmem).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V dané věci totiž postupoval plně v souladu s příslušnými právními předpisy, jimiž je ČR vázána, a žalobce řádně poučil a vysvětlil mu princip tzv. „dublinkého řízení“ (převzetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu státem, jenž vydal předmětné vízum a je tedy ve věci oprávněn rozhodnout) s tím, že Francouzská

republika, jež je považována za bezpečnou zemi, dne 29. 8. 2016 svou příslušnost v dané věci uznala. K první námitce žalobce uvedl, že se v případě jeho dětí nejedná o rodinné příslušníky dle ust. čl. 2 písm. g) Nařízení, ostatní skutečnosti (věk, zdravotní stav apod.) poté nebyly ve věci hodnoceny, jelikož se nejednalo o meritorní rozhodnutí ve věci. K námitce týkající se formálnosti daného rozhodnutí a jeho rozpor s danými zásadami žalovaný podotkl, že posouzení obdobných žádostí závisí zcela na správním uvážení příslušných orgánů, kdy odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015.

Zdejší krajský soud po zjištění, že byla žaloba proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí přitom soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž o věci rozhodl ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 26. 7. 2016 přicestoval žalobce spolu se svojí manželkou B.M. letecky na území ČR a požádal o mezinárodní ochranu. Z cestovních dokladů vyplývá, že žalobce je držitelem platného schengenského víza č. 00513834586 vydaného Francouzskou republikou dne 28.1.2016 v Bagdádu s platností ode dne 28. 1. 2016 do 27. 1. 2017, počtem 90 dnů pobytu a vícenásobným vstupem. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 25. 8. 2016 žalovaný žalobce poučil o tzv. dublinském řízení s tím, že řízení bylo zahájeno dne 24. 8. 2016. V rámci tohoto řízení žalovaný dne 24. 8. 2016 požádal Francouzskou republiku o vyjádření, zda uznává svou příslušnost ve věci vzhledem ke skutečnosti, že je žalobce držitelem platného víza vydaného Francouzskou republikou. Francouzská republika žalovanému dne 29. 8. 2016 sdělila, že svou příslušnost ve věci v rámci dublinského řízení uznává a akceptovala přemístění žalobce na své území.

Z čestného prohlášení A.K. narozeného dne „X“ vyplývá, že je synem žalobce, je ženatý a má roční dceru. Je ochoten se o žalobce postarat a podporovat ho, přičemž je na něj žalobce plně odkázán, protože je nemocný. Přeje si, aby mohl žalobce na území ČR, kde má již zakoupenou nemovitost, zůstat. Syn žalobce je přitom dle výpisu z evidence cizinců osobou, jež má na území ČR povolený pobyt. Součástí správního spisu je i obdobné čestné prohlášení dcery žalobce S.K. nar. dne „X“, již byla dle evidenční karty B004460 udělena na území ČR doplňková ochrana na 24 měsíců ode dne 5. 8. 2016.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 7byla5/2005-130).

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

Otázky mezinárodní ochrany jsou na území ČR řešeny v zákoně o azylu. Podle ust. § 10a zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná a) byla-li podána

občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropské unie, b) je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie, c) byla-li žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie, d) mohl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany nalézt účinnou ochranu v první zemi azylu, e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1, f) přichází-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany ze státu, který Česká republika považuje za evropskou bezpečnou třetí zemi, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze, nebo g) přichází-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, který není nezletilou osobou bez doprovodu, ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou třetí zemi, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Je-li přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

Ust. § 10a odst. 1, písm. b) zákona o azylu, pro posouzení přípustnosti žádosti odkazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie. V tomto případě se jedná o Nařízení (plný název citován shora), které upravuje kritéria a postupy pro určení členského státu, jenž je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Jedná se o tzv. dublinské řízení, tedy mechanismus, kterým je v rámci EU určován jediný stát, který projedná žádost dané osoby o mezinárodní ochranu a ve věci rozhodne, a to ať je žádost podána kdekoliv na jejich území. Cílem je totiž eliminovat vedení několika řízení o téže žádosti na území různých států a předcházet situaci opačné, kdy se žádný stát nepokládá za stát, jenž je oprávněn, resp. povinen o žádosti rozhodnout. Žadatel má tak na základě tohoto řízení právo na meritorní posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu pouze v jednom členském státě EU určeném dle upravených kritérií (čl. 3 odst. 1 Nařízení), resp. ve státě, v němž byla žádost podána jako první, nelze-li příslušný členský stát podle těchto kritérií určit (čl. 3 odst. 2 Nařízení). Ostatní státy jsou poté povinny řízení zastavit, tedy s výjimkou v Nařízení vyjmenovaných případů.

Prvním z těchto případů je podle čl. 3 odst. 2 Nařízení nemožnost přemístění žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení s žadateli ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. V daném případě je pak namístě pokračovat v posuzování stanovených kritérií tak, aby došlo ke zjištění, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III Nařízení, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stává se členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, příslušným členským státem.

Další dva případy využití diskreční pravomoci jsou upraveny v ust. čl. 17 Nařízení, a to klauzule suverenity a humanitární klauzule.

1. Každý členský stát se totiž může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.

2. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím však musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí přitom musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

V daném případě žalovaný postupoval plně v souladu s tímto Nařízením i s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2014, č.j. 1 Az 11/2013 – 44, v němž je uvedeno, že z *nařízení Rady (ES) č. 343/2003* (předchozí nařízení ve věci) vyplývá, že *úlohem správního orgánu je provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií rozhodných pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Nedostatečně zjištěný skutkový stav nelze správnímu orgánu vytýkat za situace, pakliže byl zjišťován pouze do té míry, která byla nezbytná pro určení příslušnosti, a dospěl-li k závěru, že Česká republika není státem příslušným k posouzení žádosti. Za takových okolností již není úlohem správního orgánu posuzovat žádost o udělení mezinárodní ochrany po věcné stránce.*

Žalovaný tedy postupoval správně, když ve věci postupoval dle čl. 7 nařízení, které stanoví, že se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole dle stavu v rozhodné době, tj. ke dni podání první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy posoudil aplikaci čl. 8-11 Nařízení, přičemž dospěl k závěru, že není možné je na daný případ aplikovat. Jak objasněno níže, žalobce je zletilou osobou a nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky ve smyslu Nařízení. Žalobce však namítá, že je namístě aplikovat čl. 9 Nařízení, který stanoví, že má-li žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Tato námitka však není důvodná.

Čl. 9 Nařízení dopadá pouze na rodinné příslušníky, kteří mohou v daném členském státě pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany. Na území ČR pobývají dvě děti žalobce - dcera, již je 26 let a byla jí na území ČR poskytnuta doplňková ochrana a syn, jemuž je 27 let a má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt. Dle ust. čl. 2 písm. g) Nařízení se však za rodinné příslušníky pro potřeby Nařízení považují pouze 1) manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země, 2) nezletilé děti párů uvedených v prvním bodě nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva, 3) je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází. Z uvedeného tedy plyne, že zletilé děti žalobce (osoby dosahující věku nejméně 18 let – ust. čl. 2 písm. i/ *a contrario*) do stanoveného výčtu rodinných příslušníků nespádají, a není tudíž možné ve věci ust. čl. 9 Nařízení aplikovat.

Bylo tedy nutné posoudit další Nařízením stanovená kritéria pro určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti žalobce, tedy včetně čl. 12 Nařízení, které stanoví, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Žalovaný v průběhu správního řízení bezpečně zjistil, že žalobce je držitelkou jediného platného víza (doba platnosti od 28. 1. 2016 do 27.1.2017, s počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem) vydaného Francouzskou republikou, proto dospěl ke správnému závěru, že je namístě čl. 9 Nařízení ve věci aplikovat (viz rozsudek NSS ze dne 29.4.2009, č. j. 2 Azs 93/2008 - 194) - ve věci je tak dle těchto kritérií příslušná Francouzská republika.

Žalovaný se následně zabýval i posouzením otázky, zda v případě tohoto členského státu existují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, tedy v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení, když tato povinnost žalovaného je potvrzena i judikaturou správních soudů /např. rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2014, čj. 45 Az 14/2014-31: „...rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 příslušný jiný členský stát, musí toto své rozhodnutí odůvodnit i z hlediska toho, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013)“/. Dle názoru krajského soudu se přitom žalovaný s touto otázkou vypořádal zcela odpovídajícím způsobem, kdy se zabýval zprávami a stanovisky EU, Rady Evropy a Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, statistikami Eurostatu i posouzením situace ve Francouzské republice, a dospěl tak k dostatečně podloženému závěru, že zde není k dané domněnce žádný důvod. Žalobce sám ani žádné konkrétní nedostatky přímo ve vztahu k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Francii neuvedl. Toliko uplatnil tvrzení, že pobyt v azylovém zařízení by pro něj mohl znamenat újmu po zdravotní stránce.

V daném případě tedy bylo řízení zastaveno v souladu s Nařízením, kdy již nebylo úkolem žalovaného posuzovat žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany po věčné stránce, tedy zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí její důvodností (hodnotit argumenty žalobce týkající se zdravotního stavu, věku apod. a situace v Iráku), jelikož je k tomu oprávněn jiný členský stát EU (Francouzská republika).

Ani další námitky žalobce ve věci nepovažuje krajský soud za důvodné. V daném případě sice bylo možno teoreticky postupovat dle čl. 17 odst. 1 Nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, čj. 6 Azs 67/2016-34, dostupný na www.nssoud.cz), avšak takový postup není vynutitelný, jak vyplývá rovněž např. z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, čj. 49 Az 18/2015, „je však k diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č.

604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního ustanovení. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2014, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“

Rovněž v usnesení NSS ze dne 28.7.2016, č.j. 9 Azs 118/2016-36, je uvedeno, že „postup dle čl. 17 nařízení je odchylkou od základních pravidel pro určení příslušnosti, jehož aplikace se zakládá výlučně na uvážení rozhodujících orgánů členského státu, proto pokud k ní nepřistoupí, není bez dalšího důvod, aby tuto skutečnost zdůvodňovaly.“ Stejný závěr je poté obsažen i v rozsudku NSS ze dne 26.5.2016, 2 Azs 113/2016 – 26, v němž stojí, že „Nejvyšší správní soud stěžovatele upozorňuje, že uvedené ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Domnívá-li se stěžovatel, že pro jeho aplikaci splňuje důvody, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, a je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný. **Nejvyšší správní soud upozorňuje také na skutečnost, že není povinností správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle čl. 17 nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.** Pokud jde o druhý odstavce uvedeného článku, jehož aplikace se stěžovatel také dovolává, nutno jej upozornit, že čl. 17 odst. 2 nařízení na jeho situaci vůbec nedopadá. Dle jeho znění platí, že [č]lenský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Z předmětného ustanovení plyne, že se jedná o diskreční oprávnění státu, v němž bylo požádáno o mezinárodní ochranu, požádat jiný členský stát, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů s cílem sloučení rodiny, a rozhodl o takové žádosti, aniž by k tomu byl příslušný. Jedná se tedy opět o oprávnění státu, nikoliv žadatele, a tudíž na něj není žádný právní nárok. Stěžovatel kromě toho požádal o mezinárodní ochranu v České republice a také se domáhá, aby bylo o jeho žádosti v České republice rozhodováno. Je tak evidentní, že uvedené ustanovení na stěžovatelovu situaci nelze aplikovat. Navíc stěžovatel žádné humanitární důvody související s cílem sloučení členů jeho rodiny neuváděl. Nejvyšší správní soud dodává, že postup, kterého se stěžovatel domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Polské republice, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping.“

Z výše uvedeného tedy plyne, že v daném případě je vždy na správním uvážení příslušných orgánů, zda je v konkrétním případě namístě ponechat si žadatele ve vlastní jurisdikci za využití čl. 17 odst. 1 Nařízení. Tato „možnost“ tedy není vynutitelnou a správní orgány ani nejsou povinny tuto skutečnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Ve věci tak bylo ponecháno zcela na správním uvážení žalovaného, zda tuto možnost využije, či nikoli. Krajský soud přitom není oprávněn do této jeho správní úvahy jakkoli zasahovat. Ve věci nebyla podána žádost Francouzské republiky o převzetí žalobce z humanitárních důvodů Českou republikou, není proto možné uplatnit ani humanitární klauzuli zakotvenou v čl. 17 odst. 2 Nařízení.

Krajský soud tak uzavírá, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem o azylu, resp. Nařízením, když shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou dle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je příslušná Francouzská republika, a když následně řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Ze všech shora uvedených důvodů tak krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšnému žalovanému, kterému tak právo na náhradu nákladů vzniklo, podle soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. listopadu 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová